24. jaanuaril hakkab maksma „vabside“ algatusel parandatud Põhiseadus, maavalitsused senisel kujul kaostatakse, algab propaganda-hoogtöö Riigikogu ja riigivanema valimisteks. Uuest võidust tiivustatuil ei ole nüüd enam põhjust olla tagasihoidlikud võitlusmeetodites ega kitsi värvide andmisega oma propagandale. Iga pühapäev kulub propagandakoosolekuteks, mis pühendatud kõige senise mahategemisele ja naeruvääristamisele; lõplik võit näib naeratavat vastu, olevat koguni käega katsutav.

23. veebruaril algab riigivanema kandidaatide ülesseadmine. Raskusi teeb „vabsidele“ sobiva populaarse ja autoriteetse isiku leidmine, kuid sellest loodetakse saada üle, teatades, et riigivanema isik ei olevatki tähtis, pane sellele kohale kas või telefonipost. Nüüd on „vabside“ kaal juba nende programmilistel uuendustel, mis paratamatult lõhnavad jälgitud saksa eeskujude programmilistest loosungitest; inimesed peavad nendega leppima, sest paisuv laviin sunnib nendega minema kaasa; kes ei suvatse, seda võib hirmutada oodatavate surveabinõudega. Paljud löövad kõhklema, ametiasutised ja sõjavägi desorganiseeruvad, inimesed ruttavad aegsasti teenima kannuseid, päästma endile hüvesid, mis veel päästa annavad. Propaganda hoogtöö käib edasi, andes igale kihile isesuguseid lubadusi „vabside“ võimuleaitamise puhuks. Liikumisega liituvad ka mitmesugused endised kommunistlikud elemendid. Teiselt poolt kasvab demokraatset korda pooldavate ringide ärevus ja võitlustahe.

Valitsus püüab leida abinõusid laimupropaganda pidurdamiseks ja selle viimiseks sündsuse raamidesse, kuid tulemused on väikesed.

Samal ajal hakkab meie suur idanaaber, Nõukogude Vene, närvitsema: üks hoiatus ja manitsus teise järele

Eesti kroonika 1934, lk. 22